

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng
Dung Điểm Linh Quang

Dung Điểm Linh Quang

Montreal, ngày 25 tháng 10 năm 1981

Thưa các bạn,
Hôm nay duyên lành đã tái hợp với chúng ta, huynh huynh đệ đệ, tử tử muội muội đồng chung hợp mặt tại nơi đây trong giây phút tìm kiếm thêm trên con đường tu học của chúng ta. Bây giờ chúng ta tìm cái gì đây? Chúng ta, mọi người chúng ta đang thực hành trong cái phương pháp Xuất Hồn. Tìm hiểu căn bản của dung điểm của phần hồn.

Vậy chớ phần hồn ở đâu mà chúng ta đi tìm? Cho nên mọi người đều thắc mắc trong giờ phút công phu hay là đi đứng, hoạt động hằng ngày, chúng ta không thấy phần hồn. Chỉ lo làm việc, chỉ lo làm lụng, chuyên lo kiếm một ngày hai buổi no ấm để sống trong sự sống hiện tại, tranh đấu cho kỳ được những

cái gì chúng ta muốn, hay là hoàn bị bất cứ những cái gì và đang đổ vỡ. Mọi người đã muốn hoàn bị những cái gì chúng ta đang muốn hoàn tất, thì đâu có nhớ được phần hồn, đâu có thấy rõ phần hồn.

Hỏi phần hồn là cái gì? Khi chúng ta hoạt động và chúng ta tìm hiểu một căn duyên của mọi sự việc và để hoàn tất một công tác tại thế từ trong gia đình cho đến xã hội. Nếu thiếu sáng suốt làm sao làm? Các bạn thấy đó là phần hồn. Đó là sự sáng suốt của phần hồn, đang theo dõi và phát triển tùy theo khả năng bên trong của các bạn có.

Bên trong cơ thể của các bạn. Ngũ tạng của các bạn nó bao gồm Ngũ Hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.. Mà nếu nó được khai triển thanh nhẹ, quy nhất và chính bạn đã thấy rõ bạn là chủ của ngũ hành trong thể xác. Bạn đứng lên trên đó thì bạn xét rất mau,

còn nếu bạn còn lẩn quẩn ở dưới thì làm sao thấy rõ? Bởi vì ngũ hành nó có sanh, có khắc. Tùy giờ phút khắc có sanh, có khắc, rồi nó làm cho chúng ta xáo trộn tinh thần. Chúng ta tưởng làm cái công việc đó khó khăn quá, rất khó làm, rất khó phát triển đến nỗi tu tâm cũng thấy là khó. Mình là chủ tâm mà tu tâm cũng là khó. Rồi chủ xác cũng không biết điều khiển xác nữa thì thấy rõ bơ vơ và dung điểm sáng suốt của phần hồn ở đâu?

Sau cơn thanh tịnh rồi một ngày động loạn ồn ào ào ào, các bạn thấy sau cơn thanh tịnh, các bạn mới xét lại, mình sai điểm này, sai điểm kia. Sai từ cả lời nói đến hành động, mới ăn năn hối cải, sửa chữa. Muốn hoàn thiện tất cả mọi sự việc. Nhưng mà ngày mai lại gặp phải nghịch cảnh. Tại sao chúng ta gặp nghịch cảnh mãi mãi? Nghịch cảnh là bài toán đã an bài và dẫn tiến tâm linh. Chúng ta

càng tu càng thấy được Thượng Đế, càng thấy được những bài toán. Cũng như các bạn đang đánh cờ hiện tại không có bàn cờ nào giống nhau. Nghịch thuận, nghịch thuận mà không giống nhau thì việc làm của chúng ta không có bữa nào giống nhau. Phải làm, phải tiến tùy khả năng bên trong của chúng ta.

Cho nên bên trong của các bạn cũng vậy. Bây giờ rõ ràng là nghịch và thuận mà thôi, thông và nghẹt mà thôi thì bây giờ chúng ta tu. Chúng ta trở về cái dung điểm sáng suốt, trở về với phần hồn sẵn có của chúng ta, sự siêu diệu vô cùng sẵn có của chúng ta. Chúng ta đi tìm tàng trong bao nhiêu động loạn của nội thức của chúng ta và tìm có một dung điểm sáng suốt, chiếu diệu vô cùng, để giải quyết tất cả những cái gì mà đang ứ đọng và bị kẹt không có thể khai thông được.

Các bạn thiền, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, một thời gian các bạn thấy nó mệt mỏi này kia kia nọ rồi ta cũng buông xuôi, thấy nó thanh tịnh biết là bao nhiêu. Nó thanh tịnh rồi các bạn mới thấy dung điểm của chính bạn. Cho nên nhiều bạn đã thiền, bây giờ mới thấy rõ, bây giờ tại sao tôi ngồi đây tôi thiền và tôi nói chuyện với ai đây? Cái tâm thức tôi nó cứ khai triển đi tới, đi tới, đi tới, đi tới mãi, và tôi thấy những chuyện khai triển sắp tới với tôi, nhưng mà tôi không cho đó là đúng, nhưng mà, không.. một thời gian rồi tôi thấy nó đến với tôi. Hỏi tôi là tiên tri ư ?.. Không.. Tôi là người chịu khám phá, chịu khai thác lấy tôi. Tôi mới tìm tòi những cái gì sẵn có trong tôi và để tôi thấy, tôi thức. Cho nên nhiều khi các bạn nói “Ồ tôi nghi vụ đó sao bữa nay nó lại có ?” càng tu các bạn càng nhẹ, hồn được nhẹ thì vía nó phải nhẹ, lúc đó một chút xíu là nó nhắc nhở cho bạn rồi. Lúc đó bạn thấy tôi

nghi việc đó quá, nó có. Đúng y như vậy nhưng mà cái đó là đủ hay không? Cũng chưa có đủ, tính chất của sự sáng suốt phần hồn là “ Nhất trần bất nhiễm”, không có bị dính những cái gì mà dơ dáy. Nếu chúng ta là người tu mà chúng ta vá víu, nói đây tôi là tiên tri, tôi là biết trước này kia, kia nọ. Tôi xét chuyện đó cũng là nhiễm trần mà thôi.

Còn cái chuyện kêu bằng Hư Không Đại Định, thanh tịnh vô cùng. Cái đó mới thiết là chánh giác về người tu học tại Vô Vi. Cho nên nhiều việc, các bạn sẽ biết, khi các bạn thiền, thanh nhẹ nhiều việc các bạn sẽ biết. Các bạn nghi là có, nếu các bạn quyết tâm thanh lọc lấy cơ tạng, ăn chay, thanh nhẹ và thiền rồi các bạn sẽ thấy giai đoạn đầu. Nó hay vô cùng và mở cho các bạn, và do cái kỳ công xây dựng và cái khả năng tu luyện của chính bạn, bạn mới thấy rõ. Cho nên chúng ta

hằng đêm, hằng ngày tu, thấy các bạn nhiều khi mỗi đêm vô nguyện, các bạn muốn thiền tới sáng, ngồi tới sáng, nguyện Bề Trên tới sáng nhưng mà tại sao không được?. Tại nó giới hạn, giới hạn tùy khả năng bởi vì đời đạo song tu, thể xác của các bạn chưa có khai thông đều, thì dù cho ý chí các bạn có cao cách mấy nữa cũng phải chờ đợi sự phát triển của thể xác này, cho nó tương đồng, kiến giải, trong cái định luật vay trả rõ ràng.

Khi các bạn hành được đạo thì các bạn phải vay trả đạo, rồi các bạn phải trả đạo và phải có cái xác đời này mà các bạn phải thông cảm cái xác đời này để các bạn dìu dắt những phần còn đang trầm luân hiện tại. Những bạn bè năm châu của chúng ta đang bơ vơ trong cảnh trần khổ cực, kẻ vì chồng, vì con, người vì vợ vì con, kẻ vì cha vì con, vì tình cảnh éo lé, vì đủ thứ. Nó

phải bước qua những cái truông đó để tiến tới sự sáng suốt. Thì ai là người sáng suốt, đèn đầu mà cho chiếu cho họ bước qua, qua cho mau hơn nữa. Chỉ do người tu mà thôi, nếu chúng ta tu thanh tịnh thì chúng ta phải nguyện. Chúng ta đóng góp cho những người kế tiếp và chúng ta là một ngọn đuốc. Chúng ta chịu đốt, chịu cháy, chịu sáng để cứu độ cho những người kế tiếp. Đó là quan trọng của người tu về Vô Vi. Cho nên chúng ta có thể tu tới phá mê, phá chấp, đó.

Lúc ban đầu các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên định các bạn nghe chuyện này chuyện nọ, nghĩ chuyện sân si, ăn thua trả thù nhưng một khắc, bạn kèm một thời gian rồi hết, buồn hận hết, trả thù hết, gay gắt hết tất hoà đồng. Lúc đó bạn ôm cái phần thanh điển, từ cái phần thanh điển đó các bạn điều luyện. Càng điều luyện càng sáng

suốt, càng điều luyện càng tinh vi đó..Lúc đó các bạn đứng ra mới cảm thấy trời đất, bầu trời thế giới lớn rộng bao la, của cái vô cùng. Ai có thể cướp đoạt được? Cái cảnh hùng vĩ tươi đẹp bình minh sáng lạng trong tâm thức của tôi vô cùng tốt đẹp. Ai có thể cướp giật?. Cho nên trong thâm tâm thanh tịnh các bạn đạt được phần sáng suốt đó, mô ni châu xuất hiện đó, nhiều bạn đã thấy, đã thấy rõ cái huyền vi tốt đẹp của Bề Trên thì các bạn phải nắm đó mà đi tới, và nắm đó để học hỏi càng ngày càng tiến triển tâm linh càng cởi mở tốt đẹp vô cùng. Lúc đó các bạn mới thấy rằng Thanh quang điện lành là chủ tất cả. Lúc đó chúng ta mới hưởng ứng, và cho chúng ta tiến về cái chiều vô tận để làm việc cùng Đấng Cha Lành thương yêu muôn loài vạn vật. Chúng ta phải trở về trở lộn lại cho cái tâm thức chúng ta để cứu độ chúng sanh để khuyên giải mọi người trong cơn động loạn như ta trước kia.

Cho nên các bạn tu gặp phải những sự động loạn các bạn lại than van trời ơi tôi người tu mà sao ngày nay tôi gặp phải nhiều việc rắc rối như thế này. Cái đó là bài học của bạn đó, để cho bạn học, cho nó thấm thía, để cho bạn nắm chắc tình thế. Lúc đó bạn mới giải cứu cho những người khác. Các bạn thử xem các bạn đi học chỗ trường, học đi học lại học cái bài đó mấy chục lần còn quên, huống hồ gì kinh vô tự này không cho bạn học nhiều lần, bạn phải khóc nhiều lần, bạn phải cười nhiều lần, bạn phải thanh tịnh mãi mãi, mới là chứng minh rõ cái hạnh tu của các bạn tiến hoá. Cho nên mọi người phải qua cái cảnh thốn thức đau khổ của nội thức rồi nó mới tan rã cái phần đó. Nó mới tiến tới một phần thanh tịnh hơn. Người trước kia được khóc nhiều, ngày nay thì được mở nhiều. Người trước kia buồn nhiều, ngày nay lại vui nhiều.. đó. Chúng ta mới thấy rõ rằng ta tu ta có tiến, thật sự có tiến.

Tâm linh chúng ta trở trung lại thực lòng xây dựng lại. Cho nên mọi người đều trở về vị trí của một Tiên đồng và một Tiên nữ rõ ràng. Mọi người vui vẻ thấy mình thon gọn lại không còn nặng nề như xưa nữa và được góp phần sáng suốt cho đại chúng thì mới thấy rằng thực chất của người tu càng ngày càng được phát triển chớ không phải giới hạn bao nhiêu đó đâu. Cho nên các bạn đã có cơ hội thực hành, đã có cơ hội ý thức sau cái thời công phu. Tôi tin tưởng rằng những cái gì tôi đã lược thuật ở bên trên các bạn cũng có bước qua nhưng mà mong rằng các bạn phải bước dũng bước hơn nữa và đi sâu hơn nữa để sớm được toàn diện toàn năng học hỏi nơi Đấng Cha Lành. Chư Tiên, Chư Phật cũng vậy chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Học Bi Trí Dũng để đi tới đích thì chúng ta cũng vậy, chúng ta phải cố gắng.

Bây giờ các bạn được thấy rõ rằng các bạn do mọi trạng thái mà có thì phải hoà tan trong mọi trạng thái mà định. Hằng ngày có cái gì mà các bạn chê đầu hà.. Thấy rõ rồi. Chúng ta phải dùng ngay, phải đọc ngay, phải hiểu ngay, phải thực hành ngay. Bất cứ giờ phút nào việc gì đem đến chúng ta phải học, không có từ chối thì 24/24 các bạn học nhiều hơn lúc các bạn cặp sách đi trường, thì sự học hỏi vô cùng của các bạn về mãi mãi trong một giây phút khắc là học một cái gì tốt. Trong một cái tích tắc nhắm mắt của các bạn, các bạn cũng thấy rằng có những câu thơ siêu diệu đi thoáng qua trong đầu óc của tôi tụ tập nhưng tôi chưa thực hiện được là tại sao? Tôi không còn mong muốn nữa, nhưng mà việc đó nó còn đến với tôi hay là không? Chắc chắn nó phải đến vì mọi cơ giới của tôi sẽ thanh lọc được thanh thản, nhẹ nhàng thì sự ghi chép đó không khó khăn.

Ngày nay họ đã chế ra những cái máy thu hình này kia kia nọ vật chất, máy tính này kia kia nọ, máy ghi chép này kia kia nọ hiện tại đã có rồi. Vậy chớ nó nhờ cái gì? Nhờ trật tự mà nó làm việc thay cái óc của người, thay cái điện não của người, bây giờ lấy điện để làm cái não tạm để ghi chép tất cả những hồ sơ của thế gian thì chúng ta là cái gì đây? Chúng ta là chủ nó hay lệ thuộc bởi nó? Tự nhiên chúng ta lập lại trật tự cao đẹp của nó thì chúng ta hiểu nó nhiều hơn chớ. Cho nên các bạn khỏi lo âu, khi các bạn học khoá này, các bạn lập lại trật tự cho các bạn.

Các bạn phải chấp nhận các bạn là một khối trước vì các bạn trước hết phải học trước đừng có nói tôi tu là tôi thanh, tôi là trước, tôi là dơ dáy, tôi là tằm tối, tôi là ngu muội. Nhất định tôi phải xây dựng cho tôi tới vững tiến sáng suốt hơn thì lúc đó các bạn cảm thấy thích thú, vui

vì các bạn đã chấp nhận. Khi chấp nhận rồi thì đẹp tự ái, không còn tự ái nhưng mà thực hiện sự thương yêu vui vẻ sắp đặt an bài bất cứ mọi nơi, mọi giới. Chỗ nào các bạn cũng nhúng tay vô an bài được. Khi các bạn nhúng tay vô an bài là chỉ có tốt đẹp và thanh nhẹ sáng suốt hơn không có bị bận bịu và lồi thồi nữa. Cho nên cái việc công phu mà chúng ta đã hành trì là mục đích chúng ta phải học một cái khoá khó khăn hơn, tốt đẹp hơn và chấp nhận sự khó khăn đó để tiến hoá tới vô cùng.

Nghìn dặm chúng ta cũng phải đi tới, triệu triệu dặm chúng ta cũng phải tiến trong cuộc hành hương, không bao giờ từ chối nữa phải tiến vì chúng ta sẵn (có sự) có thực chất, có sự sáng suốt đời đời đã ghi chép trong nội thức của chúng ta. Bây giờ chúng ta mở ra thì nó có trụ thẳng trong thanh điện. Cho nên các bạn đã bước vào thanh

điền để tu, những người tu không nên dùng lý mà
ngăn cản bước tiến của chính mình, tưởng ta là thông
minh, ta là hay là trật rồi. Các bạn phải phá cái vách
tường đó để đi tới kinh vô tự là nguồn điện. Tự nhiên
các bạn có sự sáng suốt để khai triển tâm linh của
chính bạn nhiên hậu ảnh hưởng người khác, không
có lệ thuộc bởi một cái gì bên ngoài nữa, chỉ mở mỗi
thức tìm tàng của cái vô cùng tận của chính mình.
Một kho tàng quý báu vô tận mọi người đều có.

Mọi người tu rồi đây sẽ thông minh. Tôi
bảo đảm cho các bạn sẽ sáng suốt, sẽ
làm nhiều việc mà từ hồi nào giờ ngay
trong gia đình mình chứng minh người này là ngu
xuẩn, người này là lười thôi. Ngày nay nó có thể làm
một bài thơ tuyệt diệu, tuyệt trần và đó là tâm thức
nó bắt đầu mở, rồi nó đi tới nhiều cái chuyện hay ho
nữa, êm nhẹ đối xử với người khác về cái thực hiện

tình thương và đạo đức rõ rệt. Ta đã nắm được cái cơ giới của Thượng Đế để tiến hoá tới vô cùng là tình thương và đạo đức thì chúng ta đâu có ngần ngại mà chậm trễ nữa phải tiến tới phải học nữa mới mong được có ngày thành đạt, chớ đừng có nói “chu cha khó quá làm sao tôi đi tới?” Vậy chớ bạn nói khó quá rồi ai đi cho bạn? Bạn đi tìm cái dễ đi, cái dễ nó sẽ làm cho bạn cái gì? Làm cho bạn ngu xuẩn thêm hay là khôn ngoan thêm? Nó vun bồi cái tánh xấu tự đắc của bạn, tưởng bạn là hay, tưởng bạn tu đã đắc đạo, bạn là hay hơn tất cả. Đó là nguy, bạn chưa có gì hết, Đức Phật ngày nay cũng nói Ngài chưa có gì hết, Ngài cần phải học nữa, nếu Ngài không cần phải học thì Ngài đâu cần giữ phần sáng suốt để làm gì, thì chúng ta cần học chúng ta phải giữ phần sáng suốt. Học là cứu độ đó các bạn. Học là các bạn phải thực thi, phải làm và để ảnh hưởng người khác. Đó là kêu bằng cứu độ. Mỗi người chúng ta đều làm đều đều

như vậy trong quả địa cầu này. Tôi thiết tưởng rằng chiến tranh nguyên tử cũng phải dẹp qua một bên. Chuyện không cần thiết bởi vì giết người không chết.

Nếu tìm được dung điểm của phần hồn thì không có ai bị kẹt hết. Không có ai làm điều ngu muội nữa để tranh giành những cái không có. Các bạn giựt tranh giành được cái giang sơn là cái không có. Bạn không có nắm được trong tay và không đem đi được. Chớ đừng nói món tiền nhỏ nhỏ thì nghĩa lý gì. Cho nên chúng ta hiểu rõ rồi. Chúng ta thức tâm rồi. Chúng ta sống trong thanh nhẹ, sống trong của cải đời đời bất diệt của Thượng Đế. Chúng ta sống trong một cái nơi nếp sống êm ả du dương vô cùng. Không phải là chúng ta chịu thua mà nhịn đói, không có nhịn đói, đâu đó nó sống trong trật tự làm sao có đói. Nó mất trật tự nó mới đói. Người tham mới sợ nghèo, mà người

dũng mà bố thí cho người khác không bao giờ sợ nghèo. Nó có ý chí đó không bao giờ sợ nghèo. Nó giàu có trong cái tâm phúc của nó. Nó có phúc đức sẵn trong nội tâm của nó rồi vật chất nó mới là phát triển để giúp đỡ người khác.

Nhung mà khi giúp đỡ người khác bạn cho miếng bánh nhưng mà tâm bạn không có miếng bánh đó cũng không có giá trị. Bạn cho món quà cho người ta mà bạn có tâm thì món quà mới có giá trị. Bạn tưởng lấy đồng tiền liệng trên mặt họ, họ cảm ơn sao? Không có ai cảm ơn bạn đâu. Trước mặt nói vậy chứ sự thật không có cảm động lòng họ thì đâu có giá trị. Cho nên các bạn phải tu sửa rồi thấy tình cảnh của họ là tình cảnh mình, thì lúc đó luồng điện của bạn nó thông suốt trong tâm hồn của đối phương lúc đó các bạn mới thấy có giá trị, đừng có nói xách đưa đó là được, không được

đâu. Cái tâm bạn phải có. Bạn vừa cho đi vừa cho tiền mới là kêu bằng người chánh giác thực hiện tình thương và đạo đức. Chớ không xách tiền liệng đó rồi người ta cảm ơn bạn đâu, Không. Đồng tiền là nghĩa lý gì, nó cũng vật vô tri như vật khác nhưng mà cái tâm linh quan trọng, tâm linh cứu độ là quan trọng.

Cho nên các bạn, tôi kêu gọi các bạn thực hiện tình thương và đạo đức để xây dựng tâm linh của các bạn. Thực hiện rõ ràng vừa thanh điền dồi dào hơn là của cải. Hai cái chúng ta cộng lại mới giải nghiệp cho chính mình và hỗ trợ sự tiến hoá của mọi nơi mọi giới ở tương lai. Cái chuyện thật sự cần phải nghiên cứu, cần phải đi tới, tôi tin tưởng rồi đây nhiều vị thanh niên, nhiều vị học thức sẽ đứng ra nghiên cứu làm cách nào để tìm dung điểm sự sáng suốt vô cực của chính mình, rồi chúng ta mới là cứu độ các nơi các giới khôi phục cơ

đồ tâm linh trước hết. Muốn khôi phục cơ đồ vật chất phải khôi phục cơ đồ tâm (linh) . Cơ đồ tâm linh của các bạn bị sụp đổ làm sao các bạn khôi phục cơ đồ tâm linh vật chất? Cho nên chúng ta càng ngày càng tu càng thực hiện rõ rệt và thấy rõ chúng ta phải đi. Chúng ta phải hành. Chúng ta phải tìm chơn điền ở trong chơn giác của chính mình. Nên phương pháp công phu này thấy nó đơn giản nhưng mà đi sâu vô các bạn thấy nó lại khó vì cuộc hành trình đòi hỏi khai triển tới vô cùng nhưng mà đó là thực chất và đó là đường lối để giải thoát mà nếu các bạn không đi, và các bạn chán ngán giữa đường thì hoang phí công trình đã sắp đặt cho bạn và bạn đã hoang phí cái mức tiến của chính bạn, lui về bóng tối, rồi chuốc lấy sự hận thù và đau khổ mà thôi.

Cả quả địa cầu đang phát triển về tâm linh và đang có một số đang vun bồi sự đen tối để củng cố vị trí độc tài của chính mình, nhưng mà được bao lâu? Khi mà các bạn tìm được dung điểm của phần hồn rồi thì những cái đó không bao lâu mất chủ. Có chủ thì có làm được nhưng mà chủ thời gian rồi phải đi học qua khoá khác thì đương nhiên cái đó không bền. Bao nhiêu đó các bạn tu lần lần các bạn thấy rõ thời cuộc. Nếu các bạn tìm ra dung điểm của phần hồn thì các bạn là một tiên tri rất rõ rệt và thấy rõ rệt những chuyện thành bại của Nhơn Sinh. Tất cả ở thế gian những cái hay nhất, quý nhất mà người ta ca tụng phải có phần hồn điều khiển. Vắng phần hồn thì vắng khả năng làm sao có sự điều khiển? Nhưng mà cướp được trong lúc sáng suốt đó mưu đồ để cướp đoạt, cướp đoạt được rồi thế nào? Rồi phải buông xuôi, và buông xuôi nó đâu có thành tựu, bao giờ có sự thành tựu? Nhưng mà chỉ

cho nó học hỏi về tâm linh để cho nó thức tâm, để thấy sự sai lầm của chính nó, và nó ăn năn hối cải mà thôi. Cho nên tất cả ở thế gian công tác gì, công việc gì ở thế gian, ở bầu trời thế giới này trong sự kích động và phản động đều điều tiến tâm linh mà thôi.

Cho nên các bạn phải thu gọn trở về nội thức. Lúc đó các bạn mới yên ổn vui vẻ làm việc, xứ nóng cũng như xứ lạnh chỗ nào chúng ta cũng có thể hoà cảm, xây dựng thẳng hoa sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Cả càn khôn vũ trụ đang tươi đẹp reo mừng và đón tiếp những tâm linh của con em Thượng Đế trở về với thanh cảnh sáng suốt đời đời. Âm ba của Đại Hồn đã kêu réo chúng ta để tiến trở về đó. Tại sao chúng ta không đi? Cho nên nhiều người chưa được thanh nhẹ, chưa hiểu cái câu nói này. Khi mà các bạn thanh nhẹ rồi, các bạn ôm câu nói này cũng như là một món quà dẫn tiến tâm

linh của các bạn. Phần hồn của các bạn được đón rước, được nghinh đón vui vẻ tốt đẹp vô cùng mà chỉ bạn có thực tâm thực hành hay là không? Để giải toả sự trần trọc để đạt được sự thanh tịnh nhiên hậu mới đi tới.

Các bạn đã thấy rõ những vị thành đạo (là chỉ) rớt cuộc chỉ ôm có phần thanh tịnh để tiến hoá mà thôi, chớ Ngài chẳng có cái gì hơn nhưng mà thanh tịnh đó là của cải vô cùng tận chúng ta đang học và chắc chắn mọi người cố gắng sẽ đi tới. Hoàn cảnh của các bạn là cái chuyện yếu hèn không có quan trọng. Khi các bạn thức về điển giới thì cái chuyện đời các bạn không nghĩa lý gì. Nằm hẳn về điển giới thì mọi sự việc nó sẽ an toàn cho tâm linh và tiến hoá dễ giải. Tôi là người đi trước, bao nhiêu khó khăn kể ra, bao nhiêu sự sống mà thiên hạ đã đối xử với tôi cũng như sự kính nể, thì tôi

thấy cái đó cũng không có cái giá trị đối với tôi nữa. Xấu thiệt xấu đối với tôi, tôi cũng là cảm ơn mà kính nể thì kính nể thì tôi cũng cảm ơn nhưng mà tôi chỉ yêu cầu mọi người phải trung dung tiến hoá mà thôi. Chuyện đời là thế thích thì kêu ông, không thích thì kêu mày. Cho nên tôi nói : Thầy là cực cực của trần gian, có nghĩa lý gì mà để cho các bạn lưu luyện nhưng mà các bạn phải thức tâm để trở về tâm linh của các bạn. Cái đó là điều quan trọng, các bạn phải lưu luyện với sự sáng suốt của chính bạn. Cái đó là các bạn sẽ luôn luôn gần gũi nơi tôi và chúng ta đồng tiến. Nếu các bạn không chịu trở về với sự sáng suốt sẵn có của các bạn là các bạn đi lạc đường mà thôi. Trật một ly, nó đi một dặm. Phải cố gắng tìm hiểu những câu của tôi nói thường nhật hàng tuần trong băng. Đó là cái luồng điện dẫn tiến các bạn tròn khoa không bao giờ dấu diếm các bạn.

Cho nên các bạn đạt cái dừng rồi, các bạn cứ đi tới, thật sự giải thoát. Không có bị ma vương quỷ sứ hù phá các bạn nữa, nếu các bạn cương quyết đi tới là giải thoát tất cả..Cho nên không nên dùng lý luận nói rằng tôi đã tu cái pháp này bao lâu nhưng mà không thấy được cứu độ. Chính tôi không chịu cứu độ tôi mà thôi. Cái pháp này tôi tìm tôi tại sao tôi không hiểu tôi? Tại sao tôi không trở về với thanh tịnh làm sao tôi hiểu tôi và tôi ham sự động loạn của ngoại cảnh thấy cái này hay, cái kia hay, cái nọ hay tôi bị khuyến rũ bởi ngoại cảnh đã làm cho tâm tôi trược. Một ngày tới tới các bạn đi làm, nhiều cảnh các bạn thích. Đó là cũng động rồi nhưng mà làm sao? Vì tập quán của tánh đời cho nên trở về phải có sự kèm chế để cho các bạn lập lại trật tự trong cái Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là khứ trược lưu thanh. Cái hàng ngày các bạn thu lượm ở bên ngoài, đem về các bạn làm

Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định thì nó giải đi mất rồi, hình như các bạn quên nó đi mà lúc đó các bạn thấy thích nó, muốn nó lắm, rất động muốn theo họ luôn nữa nhưng mà về các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định rồi các bạn thấy té ra tôi phải trở về với tôi nó hay hơn, chính đáng hơn. Tôi không có thể bị sự khuyến rủ đó vì tôi đã nắm được cái pháp. Tôi có đường lối dẫn tiến tâm linh của chính tôi và thay vì họ chuyển hướng một chút ngoại cảnh để khuyến rủ tôi thôi thì không có bao giờ mà tồn tại. Còn tôi phải trở về với tôi mới là tồn tại đời đời bất diệt. Khi các bạn ý thức rồi thì cái chuyện đó nó xoá mấy hồi. Cho nên đừng có sợ ngoại cảnh nhưng mà sợ ta lười biếng không chịu thực hành mà thôi. Không chịu làm Soi Hồn, không chịu Pháp Luân, không chịu Thiên Định, không chịu ăn năn hối cải và không chịu chấp nhận sự sai lầm của chính ta và không chịu xoá bỏ tự ái thì tự nhiên nó phải dồn dập về với chúng ta, tạo

sự đau khổ triền miên trong nội thức của chúng ta.

Cho nên các bạn đã thiền, nhiều môn phái thiền tại thế gian, khi các bạn ngồi thiền thấy thanh tịnh nhưng mà cái thanh tịnh trong thanh tịnh phải đi học sự thanh tịnh vô cực thanh tịnh ở Bên Trên chứ không phải thanh tịnh đó là tôi đủ đâu. Cho nên các bạn được giây phút thiêng liêng đó các bạn tưởng đắc đạo rồi trở về gây với vợ con, làm rối loạn gia cang. Đó là thử các bạn vì các bạn đã cảm thấy thanh tịnh. Hỏi cái thanh tịnh đó đã đạt được thanh tịnh chưa? Một phần trăm hay là một phần triệu lần thanh tịnh các bạn đạt được, hay là đạt được một triệu lần, một trăm lần, một trăm phần trăm phần thanh tịnh? Chưa có thanh tịnh thì nó phải có gặp sự xáo trộn của gia cang. Đó là cái chỗ thử bạn và đo lường bạn và để chứng minh trình độ bạn chưa có. Bạn còn, bạn vẫn còn sân si, bạn là

người học giả, bạn là người lý luận đủ các thứ các tôn giáo nhưng mà các bạn vẫn còn sên si. Sên si là tạo ra sự ngu muội đó bạn. Cho nên làm sao bạn hiểu được? Cho nên các bạn thiếu hành và biết phê bình thiên hạ mà không thực hành thì cuộc hành trình của bạn cũng như bỏ không mà thôi. Ngồi đó nói nhưng không có đi. Cho nên chúng ta hành rồi chúng ta mới nói, chúng ta bước vào trong thực chất chúng ta mới thấy.

Các bạn nên học ngu đi, “Ngu đời, ngoan đạo.” Ngoan đạo rõ ràng khi mà các bạn trở về với sự thanh nhẹ rồi các bạn nắm cái chìa khóa đó vô cùng đi cửa nào các bạn mở cũng được. Buộc chặt trong cái lý đời bạn kẹt, các bạn khổ mãi mãi rồi tự luôn lèo lái mình đi cái chỗ kêu bằng nghệt thờ mà thôi không có phát triển nổi. Cho nên phần đông những người cũng xưng danh tu cũng

học cái lý cũng xem đủ sách vở nhưng mà bạn phải nhớ rằng sách vở nếu viết một câu mà không đàng hoàng chẳng có ai mua, mà sắp đặt đàng hoàng thì nó trật thế, nó trật cái thực chất. Cho nên chúng ta ở đây thực hành để tìm thực chất. Tôi có lỗi thôi tôi mới sửa, dồn cái khả năng sẵn có của tôi hơn là tôi kiếm những sự vá vúi và không tiến triển cho tâm linh của chính tôi. Tôi phải sử dụng những cái gì sẵn có của tôi. Tôi mới kêu bằng phát triển và xây dựng, hoà hợp với cả càn khôn vũ trụ và đóng góp với nhân quần. Bắt đầu từ hôm nay và tương lai mãi mãi trong cái kiên trì xây dựng và đóng góp thì tự nhiên các bạn học kinh vô tự. Tự nhiên các bạn thấy là các bạn đang ngồi trong lớp của cả càn khôn vũ trụ đã tạo cái cơ hội cho các bạn tiến, còn câu nệ gì nữa, còn gì chậm trễ bằng.

Ta tự hành và ta tự đạt thanh tịnh, cho nên các bạn phải nghiền ngẫm những gì tôi đã nói. Chính tôi đã thực hành, tôi mới nói và tôi đã thành đạt một phần tôi mới nói ra được. Còn không thành đạt không bao giờ tôi xuất ngôn được vì tôi không có căn cứ cuốn sách nào nói chuyện với các bạn. Tôi muốn dựa vào cái lý của ông này để nói chuyện, cái lý của ông kia để nói chuyện, không có. Trong cái thực chất và ở trong tâm khảm các bạn. Phải nhìn nhận rằng điều đó các bạn phải thực thi các bạn mới thấy. Cho nên đòi hỏi phải thực hành, nếu mà các bạn không thực hành thì cái quyền của các bạn nhưng mà cũng như không mà thôi và nó sẽ lụng bại thêm. Cho nên chúng ta đã chứng minh rõ rồi những người hành hằng đêm mặt mày thấy khác. Những người cũng có đến đây nhưng mà nói qua loa ít câu nhưng mà không có hành cũng không có thấy được, không có chôi cải, không dấu được mắt

phàm đừng có nói dầu mắt thiên. Cho nên ở thế gian họ không muốn mích lòng và họ muốn đóng góp để cho mình xây dựng và tiến tới mà thôi. Còn nếu họ chỉ mặt nói thì mình cũng phải mệt vì người thấy và người không thấy. Cái người đã giải toả được đui điếc câm của chính họ. Họ đã đóng cửa thế gian và tìm thấy cảnh thiên đàng. Cái hành trình đó chắc họ hiểu mình nhiều hơn.

Cho nên các bạn đừng có nghĩ chuyện sai lầm mà giam hãm tâm linh và bị ngăn cách bởi lý đời rồi rốt cuộc các bạn không có tiến được. Cho nên các bạn hành đi, trong cái thực hành đó các bạn biết. Các bạn xông pha trong nghịch cảnh của nội thức để các bạn tìm sự tiềm tàng sự sáng suốt của nội thức của các bạn. Lúc đó các bạn thấy sung sướng. Các bạn sẽ thấy sự an vui về với các bạn và các bạn lại xây dựng được một niềm tin

chính bạn. Bạn thấy khả năng sẵn có của các bạn vô cùng. Cho nên phải đóng góp và phát triển không nên nhờ đỡ nữa rồi gây sự trì trệ cho tâm linh. Cho nên chúng ta phải thực hành tan xương nát thịt chúng ta đã nhiều kiếp rồi. Chúng ta đã làm cái con thú cũng bị tan xương nát thịt rồi. Chúng ta đã làm cây cỏ cũng bị chà đạp rồi. Chúng ta đã làm nhiều mọi trạng thái. Ngày nay chúng ta mới có một trạng thái tâm linh siêu diệu. Chúng ta bị chà đạp rất nhiều. Ngày nay chúng ta mới trưởng thành trong tâm thức và những bạn tu hiện tại thì gặp những nghịch cảnh đau khổ của gia đình. Đó là sự chà đạp liên tục đạp trên đầu các bạn, đạp trên ngực các bạn, đạp trong bụng các bạn, đạp trong hông các bạn để cho các bạn tức mà các bạn tiến về cảnh thanh giới để học pháp. Đó là Thượng Đế đã xây dựng các bạn hao phí biết là bao nhiêu, bao nhiêu kiếp. Ngày nay các bạn mới có cơ hội để hiểu về triết lý và hiểu về kinh vô tự,

hiểu về lẽ lỗi thực hành để tiến tới sự chơn giác của nội thức. Công trình của Ngài rất vĩ đại xây dựng cho chúng ta. Người mẹ nuôi con lúc sơ sanh tới hai mươi tuổi tính ra cũng biết bao nhiêu của cải, hưởng hồ gì Thượng Đế đã nuôi chúng ta nhiều kiếp luân hồi tại thế gian học hỏi vô cùng nhưng mà chúng ta còn phủ nhận nữa, còn cho là không có Thượng Đế chỉ có ta mà thôi, chỉ có vật chất mà thôi. Đó là điều sai lầm và gặt hái sự đau khổ.

Nếu mà chúng ta hiểu được còn nữa thì chúng ta mới tiến tới vô cùng. Các bạn thấy khoa học từ nào giờ phát minh ra được cái radio tưởng là hết rồi. Bây giờ đâu có hết, có nghĩa lý gì đối với những người khoa học gia, những người mà tiềm tàng, nhà bác học hiện tại cũng vậy, thấy không đủ, còn nữa vẫn còn nữa, vậy chớ phải vô cùng không?. Chúng ta có một vật gì quý

cái chu cha cái này tuyệt diệu rồi văn minh quá rồi nhưng mà đâu có văn minh. Những nhà sáng chế thấy chưa, còn nữa. Tôi sẽ sáng chế những món khác tốt đẹp hơn, quý báu hơn nhưng mà còn học nữa rồi lại thay đổi nữa. Cho nên đi tới mãi mãi mãi mãi mãi mãi. Cái tâm thức của các bạn cũng vậy, khoa học của tâm thức là vậy. Khi mà các bạn tiến lên một lớp thì một lớp khác nữa, một lớp thì một lớp khác nữa càng ngày càng trẻ trung càng siêu diệu mới thấy các bạn là một tiên nữ, một tiên đồng, càng nhẹ nhàng càng gọn, các bạn càng gọt cái vỏ bên ngoài thì trò về với nội thức là tiên nữ, tiên đồng chớ gì. Đó là phần hồn ra vô dẽ dãi rồi trong lúc đó tha hồ mà đi đứng. Có ai làm trở ngại các bạn đâu? Các bạn được quân bình và thanh nhẹ rồi mặc sức mà học đạo ở Bên Trên, học vô cùng.

Cho nên chúng ta đã tìm và phải ráng tìm, ráng tìm, ráng tìm cho ra dung điểm của phần hồn mà muốn tìm dung điểm của phần hồn là phải tuyệt đối thanh tịnh phải hành, phải giải. Các bạn mỗi đêm mỗi hành như thế đó Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là giải cái nghiệp chướng trong cái nội thức, càng giải được nghiệp chướng rồi các bạn thấy rõ sự thanh nhẹ và xây dựng để mình tiến hoá. Chính mình đã làm sai chớ chẳng có ai sai, rõ ràng tu mấy chục năm cũng là ông đó sai chớ chẳng có người khác sai. Tôi nói cả càn khôn vũ trụ đều đúng chỉ mình tôi sai thôi. Tôi mới lo tu thì khi mà các bạn muốn tiến hoá tới vô cùng, các bạn phải trở về với dung điểm đó các bạn mới tiến hoá được. Các bạn thấy các bạn thiếu thốn, các bạn mới chịu học và xây dựng và tiến hoá. Nếu các bạn cho các bạn là đầy đủ, ý nơi Chúa, ý nơi Phật thì tội nghiệp cho cái tâm linh các bạn. Tội nghiệp cho phần hồn

các bạn bị trì trệ và chậm tiến rồi sẽ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh đau khổ vô cùng, tương lai không có mà hiện tại vạn sự bất thành, chỉ có nói dóc ăn tiền mà thôi.

Cho nên chúng ta phải thực hành để đi tới. Học dùn**g** bất cứ hoàn cảnh gian lao nào. Chúng ta đã ý thức mọi trạng thái mà có thì chúng ta đã dự hết rồi. Tan xương nát thịt cũng đã dự qua rồi không sao! Tiếp tục trong hành trình giữ lấy phần sáng suốt thiêng liêng để tiến hoá càng ngày tốt đẹp hơn, càng ngày càng xây dựng tươi tắn và thật sự sống với tâm linh, thật sự sống với Đại Hồn Bề Trên. Cho nên cái âm thanh của các bạn ở tương lai nó cũng phải thay đổi nó sẽ vang lên cả bầu trời thế giới. Ý động của các bạn là Bề Trên biết rồi. Cho nên phải gom lên trung tim bộ đầu và xuất phát đi lên để nghe những cái âm ba sáng suốt của Thượng Đế và những tâm linh siêu

diệu quán chiếu bởi Quán Thế Âm để độ chúng sanh. Chúng ta phải lắng nghe những sự siêu diệu vô cùng Bên Trên, chớ không phải lắng nghe những gì trong ruột ra dơ dáy này đâu. Chúng ta phải hoà tan Bên Trên để mở rộng cái thức của chúng ta để học một đường lối cứu độ sáng suốt của Bề Trên đã và đang làm.

Cho nên các bạn đừng có lầm trong kinh kệ vì trí độ các bạn chưa có. Đọc không hiểu, rồi giải sai, rồi tự gây sự phiền phức, tạo tự ái cho chính bạn mà thôi. Rồi nói “Tôi bảo vệ đạo này, bảo vệ đạo kia” rồi cuộc bỏ mình luôn không có biết bảo vệ lấy mình. Cho nên các bạn phải hoá giải khử trừ lưu thanh, trừ đánh. Lúc đó các bạn mới là học được đạo pháp, chớ đừng có đọc trong kinh sách mà trình độ chưa đi tới rồi luận sai, mà thực hành rồi các bạn thấy trình độ bữa nay các bạn suy nghĩ

là khác khác mà trong thực hành rồi các bạn thấy nè khác rồi, không có dùng sự suy nghĩ của phàm tánh được nhưng mà lấy cái sự phán xét của chơn tâm mà muốn có sự phán xét của chơn tâm phải thực hành trụ đỉnh ở trung tim bộ đầu hoà tan với Hư Không Đại Định thanh nhẹ mới minh đạo minh đời mới xét rõ rệt. Nếu không thì bị tự lừa gạt mà thôi, tự xảo trá mà thôi, không hay, thì không bao giờ gói gém được cái tâm linh mà để trở về nguồn cội nhưng mà sẽ bị sa đoạ một ngày nào ở tương lai.

Nếu mà các bạn lý luận sai thì các bạn sẽ bị sa đoạ vô trong giới đó. Đó là trược. Chơn lý không giải không thấu là gì? Là trược thì trược nó sẽ hút, nó hút rồi các bạn sẽ, các bạn thấy một giai đoạn để thử thách rồi các bạn sẽ thấy các bạn đi đến đâu. Cho nên tôi, cái gì tôi cũng ở trong thực hành tìm tàng trong thực chất, ở trong

cảnh mê không mê , ở trong cảnh động không động mới là thấy rõ cái chơn giác, chơn tu của chính chúng ta đã tự đạt. Cho nên các bạn phải thực hành trong kinh vô tự nội thức của các bạn và bước hẳn vào điện giới mới đọc kinh được. Kinh là điện kinh chớ không phải là lý kinh. Cho nên người thế gian bây giờ đem kinh ra đọc và phân lý, lý kinh không có điện, các bạn tu có điện rồi các bạn đọc điện đọc kinh mới thấy rằng điện kinh thấy rõ chư Phật chư Tiên đã làm được như vậy. Bây giờ chúng ta phải làm như vậy bình đẳng không có phân cách và không có chia rẽ. Nếu mà tu tới Đức Phật mà không có bình đẳng thì không phải Đức Phật. Thượng Đế còn bình đẳng trong thức của chúng ta, cho chúng ta có thanh khí điện, có hơi thở, có sự sống hoà đồng với Ngài để hiểu Ngài. Còn chư Phật cũng vậy đó thôi, không phải là tuyệt diệu cao hơn loài người và không có nên đặt cái vấn đề đó và tự uy hiếp lấy tinh thần

gây sự chậm tiến cho chính mình. Cho nên các bạn phải đi vô cái tâm thức bình đẳng, Đức Phật luôn luôn ban bố trong thương yêu từ trước đến giờ có dư để cho chúng ta, có thừa để cứu độ chúng ta tại sao chúng ta không tiến tới bước hẳn vào điển giới? Không sao! Các bạn sẽ học và sẽ tiến tới vô cùng.

Thành ra hôm nay chúng ta lại tìm thêm một dung điểm của phần hồn. Rồi đây các bạn nghe qua những lời giảng của tôi, rồi đây chúng ta sẽ đóng góp và nghiên cứu tùy theo trình độ thức giác của các bạn, lần lần đây các bạn sẽ thấy. Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng